

[Statsministeren]

Det er forholdsvis usædvanligt, at der indledes sager mod Danmark for brud på Traktaten, og det synes jeg vi skal være godt tilfredse med, men det er ikke til at undgå, selv om man søger at være omhyggelig, at der i en fase, hvor EF-retten og domspraksis udvikler sig, er en risiko for forskellig bedømmelse.

Vi skal naturligvis gøre, hvad vi kan for at undgå det – det er enhver regerings opgave, men vi skal heller ikke føle, at Danmark her er i en ubehagelig position. Det er vi ingenlunde; vi må karakteriseres som et af de lande, der i almindelighed optræder i bedste overensstemmelse med EF-forpligtelserne, og sådan skal det også helst være.

Nu vil der blive vedtaget en dagsorden, som regeringspartierne også kan stemme for, og den fører til en nærmere undersøgelse i Udvalget for Forretningsordenen og til en overvejelse om mulige nye procedurer og regler derfor i Markedsudvalget. Det synes regeringen er ganske fornuftigt og nødvendigt på den givne baggrund. Lad os håbe, det kan føre til et klogt og godt resultat; det må tiden vise.

Regeringen stemmer altså for flertalsdagsordenen, og jeg går ud fra, den bliver vedtaget med overvældende flertal her i salen, og det synes jeg er ganske naturligt.

Ole Espersen (S):

Jeg synes måske ikke, statsministeren har været så konkret i besvarelsen, men man kan jo også henvise til, at der nu kommer en undersøgelse; i hvert fald har skatteministeren været meget ukonkret – det kan man roligt sige – i forløbet her i salen.

Jeg vil gerne stille et par spørgsmål nu, inden vi slutter debatten her i dag, til skatteministeren om et øjeblik, men først synes jeg, det er nødvendigt at konstatere, også i relation til statsministerens indlæg, at det jo ikke er sagsforløbet afslutning, vi alene karakteriserer som utilfredsstillende. Det er sagsforløbet, det er regeringens håndtering af sagen, der karakteriseres som utilfredsstillende.

Det er da klart, at enhver synes, det er utilfredsstillende at tabe en dom – det behøver man ikke konstatere ved en afstemning her i Folketinget. Men dommen er naturligvis med i hele sagsforløbet som værende utilfredsstillende.

Dernæst synes jeg ikke, det er så afgørende, om Danmark er en større eller mindre synder end andre lande, når det drejer sig om at følge reglerne. Denne sag drejer sig jo i høj grad om, hvorvidt Folketinget er blevet orienteret korrekt, og jeg har ikke mulighed for – det ved jeg ikke om statsministeren har – at vurdere, om de andre lande informerer deres parlamenter på samme måde, som vi har oplevet det her.

Jeg vil også gerne sige, at der, som det er fremgået af debatten, har været tale om en pæn og saglig afvejning af juridiske argumenter på den ene og på den anden måde, og at der er sket det, der jo kan ske, hvis afvejningen er pæn og fornuftig, nemlig at man selvfølgelig kan tage fejl. Men det er jo ikke alene det, der har været tale om her, man har ikke blot afvejet, man har også – og det fremgår af de dokumenter, vi har fået – lagt planer for, hvordan man skal sørge for, at Kommissionen ikke får den viden om ambien, som man fra regeringens side ønskede Kommissionen ikke skulle få.

Så er det jo ikke længere en pæn afvejning; så er man inde på – synes jeg godt man kan sige – noget af en syndefuld sti, når det er det, man bevæger sig i. Det gør det selvfølgelig uheldigt, at vi så står med nogle dokumenter, der viser, at den danske regering har været i gang med noget sådant. Men det er jo desværre blevet nødvendiggjort af det sagsforløb, som Folketinget om lidt kritiserer.

Det, jeg har været noget overrasket over, og som vi måske godt kunne have forventet at få en lidt mere udførlig eller blot en lille orientering om i dag, er den udvikling, som skatteministeren har været igennem, for jeg har forstået på tidligere udtalelser fra skatteministeren, at han oprindeligt var meget betænkelig ved ambien, men at ministerens betæneligheder efterhånden svandt i kraft af de råd, der blev givet. Det er ikke muligt for os på basis af de mange dokumenter, vi har, at se, hvad det er, der skulle kunne have fået skatteministerens betæneligheder til at forsvinde. Jeg ved ikke om det er muligt at sige i dag; ellers må vi selvfølgelig interessere os for det i udvalget.

Om vi så skal ønske flere papirer, afhænger selvfølgelig af, hvor skatteministeren mener at have fået belæg for ikke længere at have betæneligheder. Jeg ved ikke, om regeringen allerede nu har en holdning til, om dette nød-